

ки хора, отъ светии, за да могатъ да ги използватъ като лѣкарства, или да правятъ съ тѣхъ нѣкакви чудеса. Срѣщамъ нѣкой човѣкъ носи кръстче, направено отъ дървото, на което Христосъ билъ разпнатъ, и казва: „Това кръстче има особени свойства: тури ли се въ прѣсно млѣко, веднага го подквасва“. Казвамъ: азъ зная една течность, отъ която, като капна нѣколко капки въ млѣкото, то веднага се подквасва. Питамъ: каква разлика има тогава между дързеното кръстче и нѣколкото капки отъ течността, щомъ и двѣтъ еднакво подквасватъ млѣкото?

И тѣй, всички вѣрвания, всички мисли и чувства, които служатъ за облагородяване на човѣшката душа, сж естествени вѣрзання, естествени мисли и чувства. Всички ония мисли, чувства и желания, които спѣватъ човѣшкия прогресъ, отжпаватъ човѣшкия умъ и отслабватъ човѣшката воля, тѣ сж останки, които кристализиратъ мислитѣ, чувствата и желанията на човѣка. Питамъ: какво ще бжде положението на човѣка, ако въ духовния му животъ поставимъ такава основа, каквато поставятъ хората на кжщитѣ? Въ духовния свѣтъ човѣкъ не трѣбва да има никаква кжща, никакъвъ домъ, никакво училище, никаква служба, никаква религия —нищо не трѣбва да има. Ще кажете, че това е противорѣчие, че това е афоризъмъ. Прѣдставете си единъ домъ отъ десетъ члена —родители и дѣца. Какво ще бжде положението на този домъ, ако всѣко дѣте пожелае да има отдѣлна кжща, свои дѣца и т. н.? Докато дѣцата въ единъ домъ сж още дѣца, съ дѣтински желания, не мислятъ за своя кжща, за свои дѣца, този домъ, тази фамилия може още да сжществува. Започнатъ ли, обаче, и дѣцата на този домъ, на тази фамилия да искатъ, всѣко за себе си, отдѣлна кжща, свои дѣца, тази фамилия умира вече. Прѣдставете си, че едно десетгодишно момиченце и едно дванадесетгодишно момченце пожелаатъ да си направятъ своя кжща, да се отдѣлятъ отъ родителитѣ си и